

Angaaende de Bestemmelser, der vedrører Valutacentralens nuværende Virksomhed, er vi jo ingenlunde Modstandere af, at Valutacentralens Myndighed indskrænkes, hvis Regeringen mener, at det er forsvarligt. Men alle de Bestemmelser, der i dette Lovforslag er givet med Hensyn til Valutacentralen, er nøje knyttet til Finansraadet eller Valutaraadet, og allerede af den Grund kan vi ikke tiltræde Forslaget. Vi mener ogsaa, at naar man vil have Valutaraadets Myndighed indskrænket, naar man overhovedet vil foretage en Ændring i dette Forhold, bør det ske ved en Ændring i den nugældende Lov.

Vi kommer saa endelig til Skattebestemmelserne. Det er Venstres Opfattelse, at Skattebestemmelser egentlig ikke hører hjemme i denne Lov, og jeg tror ogsaa, at hvis man vilde gaa noget videre, end der er gjort i dette Forslag, hvor man simpelt hen foreslaar en procentvis Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten, hvis man vilde strække Skatterne ud over et noget videre Omraade — og vi har fra vor Side særlig peget paa Luksusskatterne, som vi mener er de mest hensigtsmæssige —, saa vilde det kun paa en meget tvungen og uheldig Maade kunne holdes indenfor dette Lovforslags Rammer, og saa maatte man ganske sikkert gaa til selvstændig Lovgivning paa dette Omraade. Det er Hovedgrunden, hvorfor vi foreslaar Skattebestemmelsen helt strøget. Men vi er ogsaa saglig imod den Maade, hvorpaa Skatterne foreslaas tilvejebragt, idet vi af de Grunde, som jeg mange Gange har udviklet, ikke mener, at Formue- og Indkomstskatten taaler en saadan Omdrejning, da den allerede sammen med Indkomstskatten til Kommunerne er saa høj, at noget saadant efter vor Mening vil virke skadeligt paa Opsparingen, altsaa direkte valutavækkende. Vi har peget paa Luksusskatterne, som vi vel ikke mener hører absolut hjemme i denne Lov, der kun drejer sig om Stabilisering af Valutaen, men som vi dog mener er mere valutagavnende end det af Regeringen foreslaaede. Men vi har ikke villet stille Forslag om bestemte Foranstaltninger i saa Henseende, fordi vi ikke mener, det hører ind under denne Lovs Rammer, og fordi saa snart der skal stilles bestemte Forslag, særlig om Luksusbeskatning, kan de i Virkeligheden kun stilles af Regeringen, som sidder inde med hele det tekniske Apparat, der ene muliggør at opstille Enkelthederne i et saadant Lovforslag. Men vi har peget paa forskelligt. Vi har peget paa de Forslag,

som den afgaaede Regering indbragte i Foraaret. Vi har peget paa Genindførelse af Bestemmelserne i den midlertidige Toldlov, som blev strøget i Sommersamlingen. Vi har peget paa Forhøjelse af Ølskatten og paa Forhøjelse af Toldafgiften paa Silke og Silkevarer. Vore Anvisninger har altsaa holdt sig til Luksuslovgivningens Omraade.

Ogsaa med Hensyn til det Laan, som eventuelt vil være at optage for at tilbagebetale de 40 Mill. Kr.; Staten har laant ved Anskaffelsen af Præferenceaktierne, mener vi, at de nærmere Bestemmelser herom ikke kan træffes ved denne Lov, men maa træffes i en særlig Laanelov. Det er jo sikkert, og det er i Grunden ogsaa, synes jeg, delvis anerkendt af de andre Partier under Udvalgsbehandlingen, at hvis denne Tilbagebetaling til Nationalbanken skal øve sin rette Virkning: at styrke Nationalbankens Stilling, hvad vi alle ønsker, skulde den gerne komme straks og ikke udstrækkes gennem en Periode af to Aar, hvilket vilde ske, naar det i første Række skulde ske gennem en Skatteudskrivning. Vor Opfattelse er, at denne Tilbagebetaling bør ske straks og Midlerne dertil skaffes ved et Dollarlaan. Vi ser Fordelen ved denne Fremgangsmaade deri, at derved vil Nationalbankens naturlige Valutarereserve styrkes, og Muligheden for, at det bliver nødvendigt at angribe denne Valutarereserve paa 40 Mill. Dollars, der skulde skaffes i Henhold til § 2, vil rykkes tilbage, og vi haaber i det hele ikke, at denne Valutarereserve skulde angribes. Vi har endvidere erklæret os villige til, hvis det kunde finde Tilslutning, at man forhøjede Laanet saa meget — i Betænkningen staar der Fornøjelse; det er en Trykfejl; der skal staa Forhøjelse, saaledes som der allerede er gjort opmærksom paa fra Formandspladsen —, at man ogsaa sættes i Stand til at tilbagebetale den Skyld, Staten staar i til Nationalbanken ved Overtrækning af sin Kredit der. De ser altsaa, at vor Tanke er, at man skulde løse Staten fuldstændig fra dens Gældsforhold til Nationalbanken. Jeg vil ogsaa mene, at det vilde være ret naturligt i samme Forbindelse at søge truffet en Ordning, hvorefter Staten ikke mere behøver at trække paa Nationalbanken, men myndiges til indenfor visse Grænser at udstede Skatkammerveksler — derom har vi ogsaa talt tidligere. Vi mener altsaa, at Tilbagebetalingen bør finde Sted ved Hjælp af et saadant Laan, men vi er villige til at medvirke til, at der finder en